

[Lone Dybkjær]

ningsforslag, videreføres, sådan at vi kan komme ind i en dialog om, hvordan vi, om jeg så må sige, kan få bundet en sløjfe omkring Christiania, men det skal altså være efter de retningslinjer, der ligger i forslaget til folketingsbeslutning.

Det mener jeg også der må være en basis for, når jeg har hørt den socialdemokratiske ordfører, for hvis positive holdning til beslutningsforslaget jeg gerne vil takke; men det er måske ikke så ejendommeligt endda, forhistorien taget i betragtning. Så vidt jeg kunne høre, var det kun pkt. 3, som hr. Løvig Simonsen gik imod, og dér synes jeg vi må prøve på at finde en eller anden afbalanceret løsning.

Jeg tror, det var fru Ebba Strange, der sagde, at en række af de personer, der opholder sig i Christiania, ellers ville opholde sig andre steder i København, og det er rigtigt. Men selvfølgelig er der også en tendens til – og det er også noget af det, vi har drøftet – at et område som Christiania trækker flere personer til, end der ville komme, hvis området ikke fandtes.

Derfor mener jeg, det afgørende må være, at vi finder en eller anden balance med hensyn til finansieringen. Jeg synes, man må kunne opnå en eller anden aftale, som også Københavns kommune trods alt må kunne acceptere.

Jeg skal ikke gå ind på alle de taler, som de borgerlige ordførere har holdt om denne sag – det ville i et vist mål også være en repetition af, hvad der er sagt på et tidligere tidspunkt – men til hr. Sønderby vil jeg gerne sige, at der faktisk stadig væk er nogle af de oprindelige beboere til stede i Christiania – der er nogle, der ryster på hovedet, men jeg kender faktisk nogle af dem – men selvfølgelig har der da været et gennemtræk, og deri har vi også et vist medansvar, fordi vi aldrig har fået truffet en endelig beslutning om Christiania. Vi har også et ansvar for, at vi giver de mennesker derude et perspektiv i det arbejde, de trods alt allerede har investeret og fortsat kan være villige til at investere.

Jeg synes, det er rigtigt, at vi nu får afsluttet Christianiasagen, at vi nu får nogle faste rammer for Christiania, sådan at man kan komme ind i noget mere permanent end det, man hidtil har været i. Jeg tror, der sker en sammenblanding af tingene, og derfor vil jeg gerne understrege, at Christiania faktisk har

haft en vision om det. Man har holdt sammen om andet end blot det at bekæmpe omverdenen – nok lidt i modsætning til dem, der siger no future; her tror jeg i meget høj grad, sammenholdet er mod de andre. Det har ikke været tilfældet for Christianias vedkommende. Christiania har haft mange visioner, nogle af dem ubrugelige, men også nogle brugbare, som ikke bare vendte sig imod det øvrige samfund, hvor sammenholdet ikke bare var det, at man var imod det øvrige samfund, men hvor sammenholdet var en idé, som man mente var bæredygtig, og som man mente også kunne fungere inden for det såkaldt almindelige samfunds rammer.

Det er derfor, jeg synes, det er meget vigtigt, at vi nu får lavet nogle rammer for Christiania, og jeg håber, at vi på en eller anden måde kan nå frem til en flertalsholdning i denne sag. Det er naturligvis i særlig grad en appel til socialdemokratiet, sådan som ordene her er faldet, men jeg vil da absolut betragte det som meget konstruktivt, hvis også regeringen vil prøve at medvirke til nogle løsninger i denne sag.

Løvig Simonsen (S):

Der har været nogle enkelte spørgsmål til socialdemokratiet, og dem vil jeg gerne lige prøve at uddybe lidt nærmere og komme med kommentarer til. Men ellers synes jeg, at det forslag, der foreligger, og den tale, forsvarsministeren holdt, og hvori han gjorde opmærksom på, at embedsmandsudvalget nu skulle i gang igen, viser nogle klare signaler, som forsvarsministeren formentlig vil tage med i sine overvejelser.

Jeg skal nævne nogle af de ting, som klart er kommet frem. For det første, at nogle af bygningsforbedringerne udmærket godt kan foretages uden et beslutningsforslag, og at der er et flertal for et landsplandirektiv. Det går jeg ud fra at forsvarsministeren har noteret sig, således at det også kan afspejle sig i det udvalgsarbejde, der kommer.

Dernæst stillede fru Anne Grete Holmsgård det spørgsmål, om vi ikke var positive over for at få en normalisering nu i forhold til landsbevillingsnævnet. Jo, det er vi, men der har jo, som fru Anne Grete Holmsgård også skitserede, været en bevægelse i henseende til, på hvilken måde det kunne lade sig gøre. Jeg mener også, at vi herfra skal bidra-